

Sygn. akt V KZ 57/21

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **M. S.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 3 marca 2022 r.,
zażalenia obrońcy skazanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 października 2021 r., II AKa (...),
w przedmiocie rozstrzygnięcia wątpliwości co do wykonania wyroku,

p o s t a n o w i ł

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. pozostawić bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) umorzył postępowanie w przedmiocie wniosku o rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...). Uzasadniając swoją decyzję Sąd ten stwierdził, że wyrok został sformułowany w sposób jasny i czytelny.

Zażalenie na to postanowienie wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył je w całości na korzyść skazanego i zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 15 § 1 k.k.w. poprzez umorzenie postępowania w przedmiocie wniosku o rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), które to rozstrzygnięcie, wydaje się być przedwczesnym, albowiem Sąd Apelacyjny, mimo

że umorzył ww. postępowanie, w uzasadnieniu postanowienia odniósł się do wątpliwości skazanego w zakresie zastąpienia w wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) danych osób pokrzywdzonych wymienionych w treści wyroku Sądu Okręgowego w W. danymi szesnastu, ustalonych na etapie postępowania odwoławczego, osób pokrzywdzonych wraz z jednoczesnym dodaniem słowa „nadto”, niemniej pominął kwestię dotyczącą tego, że część pokrzywdzonych wskazanych w punkcie I części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego w W. została powtórzona w punkcie I wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), przez co skazany nie wie, jaką kwotę pieniędzy miałby zwrócić na rzecz tych osób, a więc umorzenie postępowania jawi się jako przedwczesne.

W związku z tym zarzutem skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Apelacyjnego w (..) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jako wniesione na postanowienie wydane przez Sąd Apelacyjny w (...) działający jako sąd odwoławczy - jest niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 13 § 1 k.k.w. na postanowienie sądu dotyczące wniosku o rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykonania orzeczenia lub zarzutów co do obliczenia kary przysługuje zażalenie. Jednakże przepis ten nie oznacza jeszcze, że każde tego rodzaju postanowienie może być zaskarżalne.

Przechodząc do szczegółowych regulacji dotyczących zażalenia, których brak jest w kodeksie karnym wykonawczym, konieczne jest - zgodnie z art. 1 § 2 k.k.w. - odpowiednie zastosowanie w rozpoznawanej sprawie stosownych przepisów Kodeksu postępowania karnego.

Tymczasem przepis art. 426 § 1 k.p.k. dotyczący zaskarżalności orzeczeń wydanych w postępowaniu odwoławczym stanowi, że od orzeczeń sądu odwoławczego oraz orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. Przepis ten dotyczy nie tylko orzeczeń sądu odwoławczego wydanych na skutek rozpoznania środka

odwoławczego, stanowiąc równocześnie efekt przyjętej w postępowaniu karnym zasady dwuinstancyjności, ale dotyczy także wszelkich innych orzeczeń wydawanych przez sądy odwoławcze, choćby nie były one wydane bezpośrednio na skutek rozpoznania apelacji lub zażalenia. Wyjątki, o których mowa w art. 426 § 1 k.p.k. dotyczą przepisów wyraźnie odnoszących się do orzeczeń sądu odwoławczego, jak np. postanowienie o przeprowadzeniu obserwacji, czy zastosowaniu środka zapobiegawczego. Takiego wyjątku nie kreuje jednak rozstrzygnięcie przez sąd odwoławczy w trybie art. 13 § 1 k.k.w.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że postanowienie wyjaśniające wątpliwości, co do wykonania orzeczenia wydanego przez sąd odwoławczy stanowi jedynie dopełnienie, wyjaśnienie prawomocnego już orzeczenia sądu odwoławczego. To pierwotne orzeczenie sądu odwoławczego jest więc prawomocne i nie można go zaskarżyć zwykłymi środkami odwoławczymi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2013 r., IV KZ 64/13, OSNKW 2014, z. 3, poz. 24). Postanowienie wydane na podstawie art. 13 § 1 k.k.w. dzieli natomiast losy orzeczenia, którego ono dotyczy (zob. K. Postulski, Glosa do postanowienia SN z dnia 29 października 2013 r., IV KZ 64/13, Lex/el/ 2013).

W związku z powyższym zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) jest niedopuszczalne i dlatego Sąd Najwyższy rozstrzygnął o jego pozostawieniu bez rozpoznania na podstawie art. 430 § 1 w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

Z tych to względów postanowiono jak wyżej.